

Arrest

**nr. 60 125 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Toen u twee jaar oud was, trok u met uw ouders uit Kosovo naar Duitsland. Uw ouders vroegen er asiel aan en u kreeg er een verblijfsvergunning. In 2008 probeerde uw vader uw moeder te vermoorden. Twee dagen later werd u door de politie opgepakt en verbleef u een week in de gevangenis tot u op 16 oktober 2008 naar Pristina werd gerepatriëerd. U trok er bij uw grootvader in Pejë in. U vatte snel het plan op naar West-Europa terug te keren en om uw terugkeer te kunnen betalen werkte u. Al gauw kon u evenwel niet meer bij uw familieleden in Pejë terecht, omdat die het door u verdiende geld opeisten en u hen dit geld niet wou afgeven. Sindsdien had u geen vast adres meer. U woonde overal waar u kon, ondermeer bij vrienden. In Pejë werd u uitgescholden door de Albanezen als zigeuner. Uiteindelijk had u na bijna drie jaar voldoende gespaard om uw reis naar België te betalen. U verliet Kosovo en kwam naar België waar u op 14 juni 2010 asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 24 februari 2009; uw Kosovaars paspoort, uitgereikt op 29 april 2009; twee geboorteaktes, respectievelijk uitgereikt in Pejë op 15 januari 1990 en op 28 oktober 2008; en uw repatriëringdocumenten uit Duitsland.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uitdrukkelijk verklaarde bij een terugkeer naar Kosovo **niets te moeten vrezen**. U verklaarde Kosovo enkel te hebben verlaten omdat u er niets heeft en er nergens terecht kan. Uw familieleden zetten u er immers (geweldloos) buiten omdat u het geld dat u spaarde niet aan hen wou afgeven en iets huren kon niet omdat er daar niets was. Alles was er immers kapot (CGVS, p. 6-7). Naast het feit dat uw verklaring dat alles in Kosovo kapot is niet met de realiteit overeenstemt, dient er echter vastgesteld te worden dat deze problemen enerzijds van intrafamiliale en anderzijds van economische aard zijn. Dergelijke motieven ressorteren dan ook niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt hierom een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts gaf u aan in Kosovo te worden uitgescholden enkel omdat u Roma bent en de Albanezen daar de Roma niet wensen (CGVS, p. 6-7). Zelf werd u nooit fysiek aangepakt (CGVS, p. 7). De door u ingeroepen verwensingen en verwijten jegens Roma in Kosovo kunnen echter bezwaarlijk gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, temeer daar u, zoals reeds aangehaald, zelf aanhaalde in Kosovo niets te vrezen (CGVS, p. 7). Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, kan er bovendien gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Pejë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast kan volledigheidshalve opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-

gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle

aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. Uw repatriëringdocumenten bewijzen uw repatriëring wat evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal een foutieve beoordeling van de situatie van de Roma in Kosovo die berust op onjuiste premissen en in strijd is met algemeen gekende gegevens. Verzoeker brengt tegen de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de moeilijke socio-economische situatie van de Roma-bevolking het gevolg is van een samenloop van omstandigheden in dat niet verduidelijkt wordt welke omstandigheden dit dan wel zouden zijn. Op grond van de rapporten besluit verzoeker dat de discriminatie een etnische oorsprong heeft en hij citeert uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 en het recente rapport van Amnesty International *“Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo”* van september 2010. Verzoeker verduidelijkt dat zelfs wanneer andere factoren zouden meespelen, de discriminatie minstens gedeeltelijk etnisch geïnspireerd is. De commissaris-generaal verwacht volgens verzoeker de gevolgen en de oorzaak van de discriminatie. Verzoeker vermeldt terloops dat niet kan worden ingezien op welke wijze de Roma-traditie om meisjes op jonge leeftijd van school te halen verband houdt met de situatie en problemen van verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de veeleer optimistische visie van de commissaris-generaal betreffende de situatie van de Roma-bevolking in Kosovo niet kan worden bijgetreden. Hij komt tot dit besluit op grond van de reeds geciteerde verslagen waaruit de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Roma-bevolking blijken wat leidt tot een beperkte bewegingsvrijheid van de Roma-bevolking en een illusoire toegang tot sociale rechten en tot de rechter. Verzoeker benadrukt dat Peje in het Noordwesten van Kosovo ligt en een instantie die bekleed is met rechtsmacht volledig afwezig is waardoor de daders straffeloos blijven en er voor verzoeker geen ernstige bescherming beschikbaar is in Kosovo. De aanwezigheid van de door het Commissariaat-generaal geciteerde politiediensten heeft slechts beperkte relevantie, zo stelt verzoeker, omdat na een proces-verbaal geen vervolging volgt en de daders geen straf opgelegd krijgen. Verzoeker citeert een rapport van een missie van de OVSE en oppert met betrekking tot de door de commissaris-generaal vermelde autoriteiten dat EULEX en KFOR niet de politionele bevoegdheid hebben om op te treden bij problemen in geschillen tussen burgers onderling. De missie en het mandaat van deze instanties is van een heel andere aard dan de commissaris-generaal doet uitschijnen.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal moet uitgaan van de feitelijke situatie van de Roma-bevolking in Kosovo en niet van de papieren initiatieven die tot op heden geen tastbaar resultaat hebben opgeleverd. Met de overheidsinitiatieven kan volgens verzoeker slechts rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen, wat in Kosovo voor de Roma-bevolking allesbehalve het geval is zoals blijkt uit de UNHCR-nota die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, zodat de motivering van de beslissing die gesteund is op deze initiatieven niet pertinent is.

Verzoeker verwijst tevens naar een aanbeveling van de Raad van Europa aangaande de toestand van de Roma in Europa waarin aangedrongen wordt op een moratorium op de terugleidingen naar Kosovo. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing in strijd met deze aanbeveling.

Als Roma loopt verzoeker een risico om slachtoffer worden van etnisch geïnspireerde incidenten, wat door de commissaris-generaal wordt erkend. Verzoeker stelt dat, zoals hoger omstandig uiteengezet, er de facto nog steeds een klimaat van straffeloosheid bestaat met betrekking tot etnisch geïnspireerd geweld en blijft de toegang tot sociale rechten illusoir waardoor het voor verzoeker onmogelijk was een woning te huren nadat hij door zijn familieleden was buitengezet.

Verzoeker geeft de definitie van vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en stelt dat de situatie van de Roma in Kosovo daarmee kan worden gelijkgesteld.

Tot slot wijst verzoeker op de bijzonder korte en weinig pertinente motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming waar deze stelt dat geen enkel element op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou wijzen. Verzoeker wijst op de situatie zoals die blijkt uit de rapporten en wat hij heeft toegelicht tijdens zijn gehoor op 21 januari 2011 om te stellen dat de discriminaties onbetwistbaar een mensonterende en vernederende behandeling vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift zijn voorlopige aanstelling door het Bureau voor Juridische Bijstand toe en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009.

2.2. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde niets te moeten vrezen bij een terugkeer naar Kosovo. De reden die verzoeker aangaf om zijn land van herkomst te verlaten zijn vreemd, met name het feit dat hij door zijn familieleden was buitengezet en nergens terecht kan heeft geen nexus met het Vluchtelingenverdrag en verzoeker loopt hierom geen reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De verwensingen vanwege Albanezen jegens Roma kunnen niet gelijkgesteld worden met vervolging. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm kan worden omschreven. Daarnaast wordt in de beslissing op basis van diezelfde informatie gesteld dat er aan minderheden in Kosovo een toereikende bescherming wordt geboden. In de bestreden beslissing wordt de moeilijke socio-economische situatie van de Roma bevestigd, maar er wordt gespecificeerd dat deze het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine kan worden herleid. Om te oordelen of discriminatie een vervolging uitmaakt, moeten alle omstandigheden in overweging worden genomen. De problemen moeten, zo stelt de beslissing, dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Er wordt gewezen op het beleid van de Kosovaarse autoriteiten dat gericht is op integratie van de minderheden waardoor er voldoende maatregelen worden genomen om bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ten slotte worden de UNHCR-guidelines aangehaald, waarbij benadrukt wordt dat de aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op hun individuele merites dienen te worden beoordeeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen het pertinente motief dat hij zelf uitdrukkelijk verklaarde niets te moeten vrezen. Ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken deelde hij het volgende mee: *“Ik weet niet precies waarom ik naar België ben gekomen en asiel heb aangevraagd.”* (stuk 10, Vragenlijst, p. 2). Op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde verzoeker niets te vrezen maar aldaar niets te hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS 07/11/2011, p. 7). Hieruit leidt de Raad af dat verzoeker op geen enkele wijze een individuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt waardoor het debat beperkt wordt tot de vraag of de socio-economische situatie van de Roma-minderheid in Kosovo als vervolging of ernstige schade kan worden gekwalificeerd.

2.4. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verduidelijkt welke omstandigheden naast de etnische origine de moeilijke socio-economische toestand van de Roma-bevolking in de hand werken, elke grondslag mist. In de bestreden beslissing staat immers uitdrukkelijk het volgende vermeld: *“Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol).”* Hieruit blijkt duidelijk dat de etnische origine als element door de commissaris-generaal geenszins wordt miskend, maar dat daarnaast ook andere maatschappelijke factoren aan de basis liggen van de situatie van de Roma in Kosovo. De traditie om meisjes op jonge leeftijd van school te halen houdt inderdaad geen verband met de individuele problemen van verzoeker, maar vormt een remmende factor met het oog op de ontvoogding van de Roma-populatie. De commissaris-generaal kwam rechtsgeldig tot het besluit dat de achterstelling niet louter te wijten is aan de etnische origine. Bovendien zal discriminatie slechts in uitzonderlijke gevallen gelijkgesteld worden met vervolging. Dit moet worden beoordeeld in het licht van alle omstandigheden van de situatie (RvS

31 oktober 2006, nr. 164.283). In deze motieven van de bestreden beslissing schuilt in elk geval geen motiveringsgebrek.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende :

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De feitelijke beoordeling van de blootstelling aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag is mutatis mutandis gelijk aan deze die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) doorvoert bij het onderzoek naar een reëel risico op onderwerping aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg zou een risico op vervolging omwille van één van de gronden van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geacht kunnen worden inbegrepen te zijn in artikel 3 van het EVRM (cf. UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt verder inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs. (cf. RvS, 12 maart 2009, nr. 4.128 (c); EHRM, 4 december 2008 Y./Rusland, § 77). Verzoeker brengt geen enkel bewijs aan en beperkt zich tot het weergeven van zijn persoonlijke beoordeling van de situatie van de Roma-bevolking in Kosovo. Hiertoe citeert hij uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt. Met zijn selectieve lezing van een aantal paragrafen gaat verzoeker echter voorbij aan de algemene conclusie van dit document die ook in de bestreden beslissing is opgenomen en waarin wordt gesteld dat *“alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.”* (Verzoekschrift, bijlage 3, p. 17-18). Ook met zijn ongestaafde betoog over de afwezigheid van een rechtsmacht in Peje, het klimaat van straffeloosheid van daders, de bevoegdheden van EULEX en KFOR, de beperkte effectiviteit van de overheidsinitiatieven wat door verzoeker geenszins op zijn persoonlijke situatie wordt betrokken en zijn loutere affirmatie dat de situatie van Roma gelijkgesteld kan worden met vervolging maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de loutere Roma-origine zou volstaan om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Het feit tenslotte dat het voor verzoeker onmogelijk was een woning te huren nadat hij door zijn familie was buitengezet, kan bezwaarlijk als een onmenselijke behandeling of bestraffing worden aanzien.

2.7. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op wat hierboven werd gesteld, komt verzoeker hiervoor inderdaad niet in aanmerking.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, al dan niet in combinatie met artikel 3 van het EVRM, werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN